

STANZÁK, ŐSZUTÓLJÁN

Aldott hit, vagy bátor ostobaság
— nyomorult, mi segíthet más terajtd!
Meggzégnyenít, mert oly nagy a világ,
és minden azt súgja: ne higgy magadnak.
Titkok kigyói sziszegnek reád,
de megbüvölni őket nincs hatalmad.
Csak ténferegsz a végtelen hiányban
s az okatlan Nap áldó sugarában.

*

Szorongva kéred: — ó jaj elfeledtem
elhagyott odvam tiszta bánatát;
mit büszkén hordoztam számkivetetten
— a törekvő szívek alázatát?
Amit magunknak égettiünk mi ketten:
kilobbant végképp az a gyertya láng?
— Hát mért engedtek akkor visszatérni:
volt odvam — s most helyem nincs egy tenyérnyi!

*

Ó, kényszerít még engem vallomásra?
szent szigora nélkül lelkem sem él,
és nélküle már csak siromat ássa,
ki tőlem tartós örömet remél.
A kora ősz utolsó lángolása
után pusztítva közeleg a tél
— a színekben csak szépséget csodáltam:
Kihült szemem akkor s halálra váltam.

Szomráky Sándor

GYERMEKKORI EMLÉK

A traktor pörölt, a cséplő hűmmögött.
Szállt a por, dőlt a szalma, hullt a kéve.
A kazalozó nagyokat kiáltott.
Mint nagy játékot néztem e világot
a kazal árnyékában heverészve.

S valaki mesélt. Nagyokat röhögtek.
odébb álltam. Kóválygott a fejem.
És olyan szép és furcsa volt: a zsákos
így szólott a piruló gazdalanynhoz:
„Tudod-e rózsám, mi a szerelem?”

Hegedűs László